

Ольга Фрей-
мут: Історія життя

Історія українського
іконопису

Леся Нікітюк:
Подорожі моє
все!

Коралі

A woman is shown from the chest up, wearing a traditional Ukrainian folk costume. She has a large, elaborate headdress made of brown feathers and peacock feathers, decorated with red flowers and yellow beads. She wears a blue headscarf with a large bow. Her necklaces consist of several strands of coral beads and silver ornaments. She is wearing a white blouse with intricate lace patterns and a dark brown vest with colorful floral embroidery. A red sash with floral patterns is draped over her shoulders. The background is dark.

Зміст
Жіноча краса
ст.2
Ольга Фреймут
ст.12
Катя Осадча
ст.14
Леся Нікітюк
ст.16
Тіна Кароль
ст.18
Чим особливий українсь-
кий іконопис?
ст.24

Коралі

Я – українка!
Гарна, вродлива,
Рідною землею завжди щаслива...
Я – українка!
Щира, відверта,
Трохи спесива, де в чому вперта...
Я – українка!
Добра і мила,
Співом своїм увесь світ полонила...
Я – українка!
Жовто-блакитні
Стрічки в моєму волоссі помітні...
Я – українка!
Гарної долі...
Гірше у світі нема за неволю!
Я – українка!
В червонім намисті!
Думки мої, ніби та сльоза, чисті!
Я – українка!
До болю ніжна,
Дуже тендітна, трішечки грішна...
Я – українка!
Донька рідненька
Багатостраждальної України-неньки!
Я – українка!
Цим я пишаюсь,
З думкою тою завжди прокидаюсь,
Дякую, Боже,
За мою долю!
Дякую, Боже, за нашу волю!
За ясне небо,
Сонце і квіти,
За ті пісні, що співаємо дітям,
За щире серце,
Мудрість, відвагу,
І за відверту до ближніх повагу...
Я – українка!
З сонця і неба!
Іншої долі мені не треба!

маїстерня
Міреті Фівні

Ольга Фреймут

Екс-ведуча програми «Підйом» на «Новому каналі», «Шоуманії», «Хто зверху?», «Ревізор», колишня співведуча програми «Страсті за ревізором» на «Новому каналі», та «Голос країни. Презавантаження» на телеканалі «1+1». З 2014 по 2015 рік — ведуча передачі «Інспектор Фреймут» на телеканалі 1+1. Працювала журналістом у компанії Бі-Бі-Сі. Знімалася у рекламі. Після Помаранчевої революції повернулася з Лондона до Києва, де отримала роботу в міжнародному відділі 5-го каналу. Згодом збагнула, що робота журналіста-міжнародника її не задовольняє. Певний час пропрацювала фешн-журналістом у програмі «Сніданок з 1+1». 2008 року ранкове шоу на «1+1» закрили. Про кастинг на ранкове шоу «Нового каналу» дізналася від продюсера і журналіста Людмили Падлевської і згодом, після успішного проходження проб, стала співведучою «Підйому» разом з Олександром Педаном і Сергієм Притулою. 27 травня 2011 року вийшов останній ефір «Підйому» в такому складі. 2010 року була обличчям нової колекції української дизайнерки Оксани Караванської. Із червня 2011 року спільно з Дмитром Коляденком вела «Шоуманію». 4 березня 2012 року проект закрили для переформатування. Наприкінці серпня 2011 року стартувала програма «Ревізор», у якій Ольга Фреймут перевіряла якість закладів сфери обслуговування України. [10] Ця передача стала одним із найуспішніших

проектів Нового каналу у сезоні 2011/12 і перемогла в номінації «Краще інформаційно-розважальне шоу» на Телетріумфі 2012 року. 10 березня — 2 червня 2012 року разом із Сергієм Притулою вела шоу «Хто зверху?». 2011 року у складеному журналом «Фокус» рейтингу «30 найуспішніших телеведучих України» Ольга Фреймут посіла 26 місце. [14] Має досвід у сфері дубляжу: улітку 2011 року озвучила Смurfетку із Смurfиків. [15] і Грейс Келлі в фільмі «Принцеса Монако» (2014) 2 грудня 2011 року вела жеребкування групового етапу Чемпіонату Європи з футболу 2012. У 2012 році разом з Педаном та Притулою вела проект «Кабріоліто». У 2012 році озвучила аудіозбірки «Казки братів Грімм». Проект був реалізований журналом «Кореспондент» у співпраці з Радою німців України та Посольством Федеративної Республіки Німеччина в Україні. У Восени 2012 року як член журі брала участь в Ольги Фреймут шоу великих перевтілень «ШОУМАСТГОУОН». З 9 березня 2013 року на «Новому каналі» йде другий сезон шоу «Хто зверху?», який веде Ольга Фреймут разом із Сергієм Притулою. У 2013 році стала обличчям фарби для волосся Garnier Color Naturals. З 2013 року рекламне обличчя питних йогуртів «Активія».

Ракоїдом, головним режисером каналу. Вони не були одружені офіційно, мали лише церковний шлюб.

Доньку Злату ж народила в Лондоні від корінного британця Ніла. Від теперішнього чоловіка Володимира Локотка має ще двох дітей: сина Валерія (нар. 8 травня 2016 року та дочку Євдокію (нар. 28 червня 2017 року). Після народження 3 дитини стало відомо, що Ольга офіційно вийшла заміж і взяла прізвище свого чоловіка — Локот-

З жовтня 2013 року разом з Арамом Мнацакановим вела на «Новому каналі» шоу «Війна світів. Ревізор проти Шефа».

У листопаді 2013 року вийшов фільм Любомира Левицького «Тіні незабутих предків», де в епізодичній ролі журналістки з'являється Фреймут.

24 грудня 2013 року були підписані документи про звільнення з Нового каналу та перехід Фреймут на «1+1».

З 2 березня 2014 в ефірі телеканалу «1+1» виходить програма «Голос країни. Перезавантаження», де Ольга є ведучою.

3-го вересня 2014 р. на «1+1» відбулась прем'єра авторської програми Ольги — «Інспектор Фреймут», у якій ведуча перевіряє заклади громадського харчування.

У 2015 році стала новим обличчям Ювелірного дому ZARINA.

З 11 жовтня 2015 року тренер в шоу Маленькі гіганти на «1+1». У 2016 році знялась в епізодичній ролі російсько-українського серіалу «Отель Элеон». Голос Ольги було продубльовано іншою акторкою.

За псевдонім узяла дівоче прізвище мами, яка мала німецьке коріння: Фреймут.

На 5-му каналі Ольга Фреймут познайомилась зі своїм колишнім чоловіком — Олександром

Катя
Осагча

Народилася 12 вересня 1983 року в Києві. Батько — Осадчий Олександр Володимирович, генеральний директор ВО «Київприлад». Мати — домогосподарка, за професією бібліотекар. У Каті є молодший брат (різниця у віці — кілька років). Крім занять в школі, Катя займалася музикою і танцями (танцювала в хореографічному ансамблі «Соколята»). У тринадцять років почала професійну кар'єру моделі, закінчила школу моделей агентства «Багіра». У 14 років, після закінчення дев'ятого класу, вирушила на три місяці на зйомки в Токію. Пізніше були зйомки в Німеччині, Англії, Франції. Випускні іспити в школі Катя здала екстерном через напружений знімальний графік в Парижі.

У 18 років Катя закінчила модельну кар'єру і повернулася жити до України. Вийшла заміж за народного депутата України від Партії зелених Олега Поліщука і в 2002 році народила від нього сина Іллю. Ще під час вагітності Катя вирішила присвятити себе телевізійній журналістиці.

Через слабе знання української мови за чотири місяці після народження дитини стала займатися звикладачем для відпрацювання навичок мовлення, дикції, постановки голосу.

Заочно закінчила

історичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка/

Перший досвід телевізійної журналістики з'явився після роботи позаштатним кореспондентом Першого національного каналу. У 2005 році Катя пройшла кастинг і стала ведучою проекту «Світські хроніки» на телеканалі «Тоніс». У 2007 році стала ведучою програми «Світське життя» на Першому національному. З серпня 2008-го програма почала виходити на телеканалі «1+1».

У 2009 році брала участь у другому сезоні програми «Танцюю для тебе» на каналі «1+1» з партнером Андрієм Крисем. У 2011-му стала ведучою шоу «Голос країни» на «1+1». У 2012 році на каналі стартувало талант-шоу «Голос. Діти», в якому роль Каті як ведучої змінилася — вона допомагала дітям впоратися з хвилюванням перед виходом на сцену.

З 11 жовтня 2015 року була ведучою шоу Маленькі гіганти на 1+1.

Катя Осадча в 2001 році вийшла заміж за бізнесмена і народного депутата від Партії зелених Олега Поліщука. У вересні 2002 року народила від нього сина Іллю. У 2004 році розлучилася з чоловіком[10]. У лютому 2017 року Катя Осадча і Юрій Горбунов оголосили, що вони офіційно одружені. 19 лютого 2017 року у подружжя народилася дитина

Леся Нікітюк

Леся Нікітюк народилася в Хмельницькому 19 жовтня 1987 року. Мама — Нікітюк Катерина Петрівна, батько — Нікітюк Іван Іванович, робітники ВАТ «Укрелектроапарат». Після закінчення школи, Леся здобула вищу освіту в Хмельницькій гуманітарно-педагогічній академії. Під час навчання дівчина була учасником команди КВН «Торнадо Люкс». Постановка «Галя я в маршрутці» збрала більш ніж 4 200 000 переглядів на YouTube[1].

У 2009 році Леся в компанії зі своєю близькою подругою Ольгою Панасенко почала виступати в «Бігуді шоу»[2]. Через два роки двоє талановитих дівчат взяли участь у шоу «Розсміши коміка». Їм вдалося розсмішити гумористів на 50 000, а потім ще на 20 000 грн. У російській передачі «Розсміши коміка» вони заробили 250 000 рублів.

У 2012 Леся стає ведучою провідної пізнавальної телепередачі про подорожі «Орел і решка».

2013 рік, на каналі K1 стартує авторська передача про шоу-бізнес «Леся-ЗдЄся»[3].

8 лютого 2015 року почався показ ювілейного, 10-го сезону передачі «Орел і решка», в якому Леся Нікітюк взяла участь разом з іншими «колегами» по шоу. 17 серпня 2015 року у ефір вийшла друга частина «ювілейного» сезону «Орла і решки», де Леся знову стала співведучою.

У 2015 році Леся Нікітюк разом з Андрієм Бідняковим, Регіною Тодоренко і Жанною Бадоевою знялася в кліпі Світлани Лободи «Пора додому». У 2015 року Лесею Нікітюк було номіновано на головну телевізійну премію країни «Телетріумф», як ведучу розважальної програми.

10 грудня 2015 року Леся Нікітюк вирушила в навколосвітню подорож разом з телепередачею

Міна Кароль

Журалі

1 березня 2015 року у суперфіналі вокального шоу «Голос. Діти» переміг Роман Сасанчин з команди Тіни Кароль! Прем'єра кліпу і пісні Тіни Кароль «Україна — це ти» відбулася у прямому ефірі «ТСН.Тиждень» на каналі 1+1 Музику співачка написала сама, а слова у співавторстві з Миколою Бровченко. Співачка, як і обіцяла, виконала пісню разом з учасниками своєї команди шоу «Голос. Діти». 8 березня 2015 року на телеканалі «1+1» стартував п'ятий сезон талант-шоу «Голос країни», зірковими тренерами якого стали музиканти Святослав Вакарчук, Тіна Кароль, Потап та Олександр Пономарьов. 8 березня 2015 року відбулася прем'єра нової сольної програми Тіни Кароль "Я все ще люблю" З 17-го березня і до кінця травня співачку чекали з прем'єрою її музичного спектаклю по всій Україні. Концерт в Києві відбувся 26 квітня у Національному Палаці «Україна». 28 квітня 2015 року, в річницю смерті свого чоловіка Євгена Огіра, випустила сингл «Спасибі». У 2015 році Тіна Кароль перемогла на музичній премії "Yuna" у номінації «Найкраща співачка року» другий рік поспіль! 7 червня 2015 року шанувальники музичного проекту «Голос країни 5» дізналися ім'я переможця шоу. Ним став підопічний одного з тренерів шоу, популярної української співачки Тіни Кароль — Антон Копитін. 27 липня 2015 року Тіна Кароль

відзначила 10-річчя творчої кар'єри. Сама Тіна не забула про цей день, привітавши улюблений фан-клуб і присвятивши їм перероблену пісню «Ми не залишимося друзями», викресливши з нього заперечення. Відео співачка розмістила в своєму Instagram. На ньому співачка з музикантами грають на дитячих музичних інструментах. «Ми з Вами 10 років! Спасибі», — підписала відео співачка. 4 Серпня 2015 року в Одесі завершився тур української співачки Тіни Кароль «Я все ще люблю». Південне місто для фінального виступу співачка вибрала не випадково — саме там вона презентувала нову програму ще 8 березня. За цей час Кароль об'їздила 26 міст, де дала 32 концерти, спочатку турне планувалося закінчити в кінці травня, проте через аншлаги організатори туру вирішили дати додаткові концерти «на біс». 13 Жовтня 2015 року вранці в програмі «Сніданок з 1+1» відбулася прем'єра першого кліпу переможця «Голос. Діти-2» Романа Сасанчина. Відео знято на пісню «Мамина зірка», яку Ромчику презентувала його зірковий тренер Тіна Кароль. Музику до пісні написала сама співачка, слова — Михайло Бровченко. В цьому

ж творчому союзу Тіна вже написала раніше дитячий гімн країни «Україна — це ти». 5 листопада 2015 року отримала перемогу в ELLE Style Awards у номінації телезірка року. Тіна не змогла бути присутньою на церемонії, тому записала відеозвернення зі словами подяки. Це вже друга нагорода ELLE Style Awards в арсеналі співачки, а в минулому році модний дизайнер Давид Кома назвав Кароль іконою стилю в Україні. 12 листопада в прямому ефірі програми «Сніданок з 1+1» відбулася прем'єра нової пісні та кінокліпу співачки «Здатися ти завжди встигнеш». Пісня стала саунд-треком до нового українського серіалу «Господиня», який вийде на телеканалі «1+1» навесні 2016 року. 15 листопада 2015 року М1 (телеканал) вручив перші статуетки M1 Music Awards, які дісталися найкращим професіоналам шоу-бізу. Тіна здобула нагороду за «Найкращий тур» «Я все ще люблю». 26 листопада в Палаці спорту в Києві відбулася Церемонія нагородження переможців премії M1 Music Awards. Співачкою року стала Тіна Кароль. Цю статуетку вона дійсно заслужила, бо не покладаючи рук працювала цілий рік і її пісні не сходили з лідируючих позицій у чартах М1. 22 грудня 2015 року в Будинку Митрополита на території заповідника Софії Київської відбувся прес-показ музичного фільму «Різдвяна історія з Тіною Кароль» з участю української співачки Тіни Кароль і переможця шоу Маленькі гіганти Женею Лебединим. «Різдвяну історію з Тіною Кароль» глядачі побачили у Святий вечір, 6 січня 2016 року, в ефірі «1+1».

1 червня 2014 року в День захисту дітей Тіна Кароль відкрила Благодійний Фонд «Полюс притяження». Фонд Тіни Кароль «Полюс притяження» — благодійна ініціатива співачки, метою якої є допомога дитячим онкологічним відділенням міських та обласних лікарень усіх міст України. Допомога виділяється безпосередньо онкологічному відділенню лікарні в купівлі та наданні необхідних апаратів або медикаментів. На даний момент допомога надана 16-ти містам. Список міст розширюється. Кожне нове місто, якому буде надана допомога і яке зараз перебуває в очікуванні Місії Фонду — буде вказане на сторінці Фонду на сайті співачки. Список вже наданої допомоги також поповнюється і оновлюється. Благодійний Фонд «Полюс тяжіння» не є організацією по збору коштів та здійснює свою діяльність виключно за рахунок фінансування

самою співачкою.

27 липня 2014 року Тіна Кароль зробила шанувальникам розкішний подарунок — на честь 9-річчя фан-клубу артистка відкрила благодійний інтернет-магазин на своєму офіційному сайті, де фантіновці, як Кароль називає своїх шанувальників, зможуть придбати ексклюзивні видання альбомів, сингли, фанівську атрибутику і навіть ювелірні прикраси, які співачка розробляла сама.

Гроші, отримані від продажу в інтернет-магазині, будуть перераховуватися у Благодійний фонд співачки «Полюс тяжіння», який допомагає дитячим онкологічним відділенням в звичайних лікарнях

Український іконопис

Київський музей має не найбільше зібрання ікон в Україні. Пріоритет тут належить Національному музею у Львові і Львівській картинній галереї, які збирали свої колекції на західноукраїнських землях, де історичні обставини були сприятливішими.

Проте доволі вагоме зібрання київського музею, орієнтоване на мистецтво Лівобережної і Наддніпрянської України, дає певну можливість відтворити процес розвитку української іконописної школи. Як один із провідних жанрів середньовічного живопису ікона набула в Україні широкого розвитку. Подібно до багатьох слов'янських країн, Україна входила до ареалу культур, які виростили зі спільного візантійського кореня. Розвиваючись під духовним протекторатом Візантії, вбираючи її естетичні і художні ідеали,

українська ікона з часом виробила свій стиль, свої мистецькі особливості і сформувала самостійну національну школу, що посіла своє місце серед європейських шкіл епохи середньовіччя. Витоки української ікони сягають доби Київської Русі, яка успадкувала високі художні досягнення Візантії. У молодій державі, що досягла блискучого розквіту в усіх видах мистецтва, вироблялись єдині для всіх її земель художні зразки і форми. Київ стає видатним центром іконописання, в якому створено більшість з нині відомих ікон домонгольського періоду. На жаль, части-

на ікон перебуває нині за межами України. За свідченням літописців, ще в давні часи київські ікони як коштовні реліквії або паладіуми вивозились великими князями до їхніх земель і вотчин. Різними шляхами вони опинилися і закріпи-

лися в музеях Москви, Санкт-Петербурга, Новгороду і Володимира. З прийняттям християнства до Києва прибувають перші ікони грецького письма. Літописи неодноразово наводять факти вивезення з Візантії ікон, що почалося за Володимира Великого і продовжувалося його нащадками. Знамениті ікони «Богоматір Замилування» (Володимирська) і «Богоматір Одигітрія» (Пирогоща, не збереглася) було привезено з Константинополя до Києва князем Мстиславом Ярославичем. Відомо, що в 1155 році князь Андрій Боголюбський переніс «Володимирську Богоматір» до своєї столиці Володимира-на-Клязьмі, згодом

її привезли до Москви, де вона зберігається і нині. Згадуються й інші глибоко шановані ікони: «Успіння» з Успенського собору Києво-Печерської лаври, так звані «Ігорівська» та «Холмська», деякі з них було повторено в невеликих металевих іконках і пізніших копіях.

Місцеві майстри вчилися на високих взірцях візантійського іконопису, переймаючи досвід, нові для них естетичні та художні канони. Деякі з них досягли чималих успіхів. Досі нам відоме лише ім'я лаврського живописця Алімпія. «Печерський Патерик» прославляє його як великого

іконописця, що перевершив майстерністю своїх грецьких вчителів.

Прилучаючись до візантійської культури, Київська держава одночасно засвоювала античну спадщину. Зв'язок з візантійським мистецтвом, з його класичними антикізуючими традиціями простежується у рельєфній іконі «Святий Георгій у житії» XII століття. Її походження пов'язують із Середньовічним Кримом — Георгіївським монастирем міста Балаклави, поблизу древнього Корсуня (Херсонеса), який відіграв історичну роль у культурному посередництві між Константинополем та Києвом. Іконографію святого Георгія в образі римського воїна у військовому обладунку зі списом та щитом було на той час канонізовано візантійським мистецтвом.

Таким Георгій увійшов до мистецтва Київської Русі та слов'янських держав і став одним із найпоширеніших і найулюбленіших святих. Київські князі також сприяли утвердженню культу Георгія, в якому вбачали заступника у військових справах. Цим пояснюється широке проникнення образу святого в усі сфери мистецтва: в XI—XIII століттях його зображували на фресках соборів, на іконах і дрібній пластичці, печатках-молівдулах, предметах княжого побуту. Трактуння образу Георгія завжди відповідало усталеному канону.

Рельєф із зображенням святого Георгія з колекції музею втілює класичні візантійські зразки, які наслідували місцеві майстри. У досконалому скульптурному різьбленні, елліністичній за характером постаті Георгія з його прекрасними пропорціями, вишуканими лініями силуету відчувається відгомін античної пластики. Живописність різьби підкреслено, насамперед, вдало використаними можливостями самого матеріалу — дерева, а також поліхромією, відкритою під час реставрації рельєфу в 1960-х роках.

Поліхромія, що повністю не збереглася, створює

певне уявлення про палітру світлих чистих фарб з переважанням у ній золота, надаючи усьому зображенню вишуканості та благородства. Цей рельєф є зразком ранньої житійної ікони. Житійні цикли поширювалися у мистецтві Київської Русі з XI століття (розпис Георгіївського вівтаря Софії Київської). Зразки візантійської дерев'яної рельєфної ікони майже не дійшли до нашого часу. Тому рельєф із зображенням святого Георгія є унікальною пам'яткою епохи середньовіччя. Невелика ікона «Покрова» кінця XII—початку XIII століття зі східної Галичини привертає увагу незвичайною іконографією і є, мабуть, однією з ранніх редакцій цього сюжету. Візантійське походження легенди про чудо у Влахернському

храмі Константинополя наводить на думку про виникнення там перших ікон «Покрови», хоча до нашого часу вони не дійшли. Вважається, що у Києві разом з утвердженням культу Покрови йшло формування іконографії сюжету, до якої, можливо, подібна і галицька ікона. За іконографічною схемою вона відрізняється від загальновідомих композицій «Покрови», що згодом були поширені на руських землях: Марія сидить на престолі з Христом-немовлям у лоні, ангели тримають над ними покров. Рідкісна іконографія ікони, давність якої підтверджується також її палеографією, свідчить про наближеність до першодже-

рела. Живописне вирішення ікони, однак, не має тієї пластичної витонченості та рафінованості, що були властиві візантійським пам'яткам. Чітко виражені лінеарність, спрощеність форм, експресивність ликів вирізняють манеру місцевого галицького майстра. Ця ікона — єдина пам'ятка галицького живопису домонгольського періоду. Її можна розглядати як певну ланку процесу творення культу «Покрови», що набув широкого розвитку в Україні в подальші століття.

Журалі

Головний редактор:

Літ.редактор:

Художнє оформлення:

Тех.редактор:

Коректор:

Белоусова Анастасія

Белоусова Анастасія

Белоусова Анастасія

Белоусова Анастасія

Белоусова Анастасія

Науково-видавничий центр «Наша культура і наука»

